

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Стара Загора, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно гражданско дело № 20265500500036 по описа за 2026 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, подадена от Р. К. Н. от гр.Т., чрез адв.Я. Д. от САК против решение № 745/28.07.2025г., постановено по гр.д.№ 5152/2024 г. по описа на Районен съд Стара Загора.

Въззивницата не е доволна от така постановеното първоинстанционно решение и го обжалва в частта, в която предявеният иск е отхвърлен за сумите над 10 994.37 лв. до 20 676.78 лв., т.е. за сумата от 9 682.41 лева. Твърди, че в тази част постановеното решение е неправилно. Сочи се, че Районен съд Стара Загора неправилно е уважил направеното възражение по чл. 200, ал. 3 КТ, като по този начин неправилно от сбора от дължимите обезщетения е приспаднало полученото от ищцата обезщетение от държавното обществено осигуряване. Цитира практика на ВКС по сходни казуси. Моли съда да отмени, като неправилно постановеното първоинстанционно решение, в частта, с която предявеният от ищцата осъдителен иск за обезщетение за вреди вследствие на трудова злополука, настъпила на 03.06.2024 г., е отхвърлен за разликата над сумата от присъдените 10 994.37 лева до сумата от 20 676.78 лева, като вместо това да осъди „С.Б.“ ООД да заплати на Р. К. Н. сумата от още 9 682.41 лева, представляваща обезщетение за търпени неимуществени вреди - болки, страдания и стрес и имуществени вреди - загуби, вследствие на трудова злополука, настъпила на 03.06.2024 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от деня на увреждането - 03.06.2024 г. до окончателното ѝ плащане. Моли, при евентуално уважаване на

въззивната жалба, съдебното решение да бъде преразгледано съответно и в частта за разноските, като моли да им бъде присъдено адвокатско възнаграждение за пред втората инстанция.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от „С.Б.“ ООД, представлявано от управителя И.Д.К., чрез адв. Х. Л. Х. от АК Стара Загора, с който се посочва, че направените с въззивната жалба възражения са напълно неоснователни, необосновани и недоказани. Излага съображения за това. Счита, че решението на първоинстанционния съд не страда от нито един от посочените във въззивната жалба пороци, като в обжалваната му част, счита, че същото е изключително подробно мотивирано, като Районен съд гр.Стара Загора в своите мотиви е изложил подробни съображения защо следва да се уважи направеното възражение по чл. 200, ал.3 КТ, като по този начин от сбора от дължимите обезщетения се приспадне полученото обезщетение от държавното обществено осигуряване. Счита изложените доводи от въззивника за противното за напълно неоснователни. Моли съдът да отхвърли подадената от въззивницата Р. Н. въззивна жалба като неоснователна, необоснована и недоказана и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваната му част, като законосъобразно, правилно и обосновано. Претендира присъждане на направените по делото разноски и възнаграждение за един адвокат пред настоящата въззивна инстанция.

Постъпила е насрещна въззивна жалба от „С.Б.“ ООД, представлявано от управителя И.Д.К., адв. Х. Л. Х. от АК Стара Загора против първоинстанционното решение, в частта, в която е уважен предявения иск за сумата над общо 2 993.37 лева главница и над общо 194.17 лева мораторни лихви от 03.06.2024 г. до 20.11.2024г. върху главниците, т.е. обжалваемия интерес е за 8 000 лв. главница и 1800.06 лв. мораторни лихви. Считат, че в тази част решението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът е допуснал нарушение, като е определил едно несправедливо и завишено по размер обезщетение в размер на 20 000 лв., несъобразено от една страна с претърпените от ищцата неимуществени вреди, а от друга със съдебната практика по сходни случаи. Сочат, че от заключенията на КСПМЕ и ДКСПМЕ не се е установило по категоричен начин, че част от твърдените увреждания, а именно косопад, нарушение на сън, повишаване на кръвна захар, уплаха и стрес се държат на трудовата злополука, тъй като те са били налице при ищцата и преди трудовата злополука. Считат, че тъй като част от твърдените травматични увреждания не е доказано да са в причинна връзка с ПТП, а основната травма е отдавна възстановена, размерът на дължимото обезщетение следва да се определи в много по-нисък размер от определения с първоинстанционното решение, така че да кореспондира с действително претърпените вреди от една страна и със съдебната практика по сходни казуси от друга. Съобразно обществено-икономическите условия към момента на настъпване на злополуката 03.06.2024 г., считат за справедливо обезщетение в размер на 12 000 лв.

Считат, че РС-Стара Загора е допуснал процесуално нарушение като не е

допуснал като доказателство по делото представения диск със запис на трудовата злополука, вследствие на което е достигнал до неправилното заключение, че показанията на разпитаните по делото свидетели - служители на ответника са недостоверни и от там, че възражението за допуснатата груба небрежност остава недоказано. Посочват, че по делото е установено, че в деня на трудовата злополука ищцата е била обути с неподходящи обувки (чехли тип „сабо“), както и че дворът на предприятието е широк, около 10 метра, като в голямата си част на процесния ден е бил сух, е изключение на единични малки кални участъци, в това число участъка, на който се е подхлъзнала ищцата, с размери от около 50 см. Именно при избора си на подходящо работно облекло и подходящ и безопасен път ищцата е допуснала груба небрежност, като е избрала обувки, неподходящи за работа, и е избрала непригоден път за движение въпреки, че са били налице редица други маршрути. Считат, че така определеното обезщетение следва да се намали с коефициент за съпричиняване, който считат, че е в размер на поне 40 %. Считат, че е налице още едно основание така определеното на ищцата обезщетение от общо 10 994.37 лева за главница и общо 713.17 лева мораторни лихви да се намали до 2 993.37 лева главница и над общо 194.17 лева, след направеното приспадане по чл. 200, ал. 3 от КТ. Молят съда да отмени постановеното решение, в частта, с която е уважен предявения от ищцата иск за сумата над общо 2 993.37 лева главница и над общо 194.17 лева мораторни лихви от 03.06.2024 г. до 20.11.2024 г. върху главниците. Молят при евентуално уважаване на настоящата насрещна въззивна жалба съдът да преразгледа и постановеното първоинстанционно решение в частта за разноските. Претендират присъждане на направените по делото разноски и възнаграждение за един адвокат пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на насрещната въззивна жалба от Р. К. Н. от гр.Т., чрез адв.Я. Д. от САК, с който моли съдът да остави без уважение подадената от „С.Б.“ ООД насрещна въззивна жалба, като неоснователна и да потвърди първоинстанционното решение в обжалваните му от ответника осъдителни части, като правилно. Въззивницата счита, че така направеното възражение за проявена груба небрежност е неоснователно и недоказано в условията на пълно и главно доказване и не следва да се определя процент на принос от страна на ищцата, поради проявена от нейна страна груба небрежност, респ. справедливият размер на дължимото в случая обезщетение за неимуществени вреди не следва да бъде намаляван, а присъден, така, както е определен от съда. Счита, че събраните свидетелски показания са логични, последователни и непротиворечиви, както и кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал, поради което моли да бъдат кредитирани изцяло от съда. Моли съдът да остави без уважение подадената от „С.Б.“ ООД насрещна въззивна жалба, като изцяло неоснователна и да постанови решение, с което да потвърди, като правилно първоинстанционното решение в обжалваните му от ответника осъдителни части за сумите над 2 993.37 лева главница и над 194.17 лв. мораторна лихва,

както и да им бъде присъдено адвокатско възнаграждение за пред втората инстанция.

Постъпила е частна жалба от Р. К. Н., чрез адв. Я. Д. от АК - София, против Определение № 3186/04.11.2025г., постановено по гр.д. № 5152/2025г. по описа на Районен съд – Стара Загора, с която жалбоподателката обжалва постановеното определение като незаконосъобразно и неправилно. На първо място, счита че претендираният на осн. чл. 7, ал. 2, т. 1 и 4 от НВАР минимално определен размер на адвокатското възнаграждение за сумата от 3 748.70 лева с ДДС в хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв, се явява справедлив и отговаря напълно на фактическата и правна сложност на делото, респ. на цената на иска, предмета на делото и извършените от процесуалния представител действия. Намира, че така определеният от съда размер на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца е драстично занижен, доколкото предоставянето на подобна адвокатска услуга на свободния пазар на тази цена не би могло да се намери, като не отговаря на реално осъществената дейност и предоставената услуга. На следващо място, счита че неправилно съдът е приел, че върху определеното адвокатско възнаграждение не следва да се начислява ДДС, като напълно е игнорирал разпоредбата на § 2а от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно която за адвокатите, регистрирани по ЗДДС дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на ЗДДС. Намира, че първоинстанционното определение противоречи на задължителната практика на СЕС по този въпрос. Счита, че съразмерно с уважената част от иска на процесуалния представител на ищцата се дължи адвокатско възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2 ЗАДв за сумата от 1 332.77 лв. с ДДС. Моли съда да отмени изцяло обжалваното определение и вместо него постанови определение за изменение на осн. чл. 248 от ГПК на постановеното от съда Решение № 745/28.07.2025 г. в частта за разноските, като във втория абзац от диспозитива на решението вместо „234.73“ да се чете „1 332.77 лева с ДДС“.

В срока за отговор на частната жалба не е постъпил писмен отговор от другата страна „С.Б.“ ООД.

Постъпила е и частна жалба от „С.Б.“ ООД, чрез адв. Х. Х. от АК – Стара Загора, против Определение № 3186/04.11.2025г., постановено по гр.д. № 5152/2025г. по описа на Районен съд – Стара Загора. Жалбоподателят обжалва постановеното определение като неправилно и незаконосъобразно, тъй като считат, че претендираният адвокатски хонорар не е следвало да бъде намаляван поради прекомерност. Счита, че общият размер на сторените разноски е в размер на 6139,40 лв., а не 3003.40 лв., от които по съразмерност следва да бъдат присъдени 4 813,92 лв., с оглед отхвърлената част от предявените размери на исковете и общо дължимия размер на обезщетението според ищцата.

В условията на евентуалност, ако се приеме, че съдът все пак е бил сезиран с възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, то счита, че общият размер на сторените разноски е в размер на 5472,86 лв., а не 3003,40 лв., от които по съразмерност следва да бъдат присъдени 4291,28 лв., с оглед отхвърлената част от предявените размери на исковете и общо дължимия размер на обезщетението според ищцата.

Моли съда да отмени обжалваното определение и вместо него да постанови друго, с което да измени решение № 745/28.07.2025 г., постановено по същото дело, в частта му за разноските, като присъди на „С.Б.“ ООД сумата в размер на 4813,92 лв. за разноски по делото, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

В условията на евентуалност, в случай, че съдът счете, че все пак направеното условие се е сбъднало и възражение за прекомерност все пак е налице, моли съдът да отмени постановеното определение и вместо него да постанови друго, с което да измени Решение № 745/28.07.2025 г., постановено по същото дело, в частта му за разноските, като присъди на „С.Б.“ ООД сумата в размер на 4291,28 лв. за разноски по делото, съразмерно с отхвърлената част от исковете

В срока за отговор на частната жалба е постъпил писмен отговор от другата страна Р. К. Н., чрез адв. Я. Д. от АК – София, в който взема становище за неоснователност на подадената частна жалба., като изразява пълно несъгласие с изложеното в жалбата от ответното дружество. Намира постановеното определение за законосъобразно и правилно. Излага съображения в тази насока.

Моли съда да остави без уважение подадената частна жалба и да постанови определение, с което да потвърди обжалваното определение.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД.

Ищцата Р. К. Н. твърди в исковата си и уточняващата я молба, че по силата на трудов договор № 1006/29.12.2022 г., сключен с ответника, била назначена при него на пълно работно време, на длъжност: „машинен оператор шиене на текстилни изделия“, с място на работа в шивашки цех, който се намирал в с. Ц.л., ***. Постъпила на работното си място на 03.01.2023 г. На 02.01.2024 г. подписали с ответника допълнително споразумение № 152 към трудовия ѝ договор, което касаело единствено промяна в размера на основното ѝ месечно трудово възнаграждение. На 03.06.2024 г., около 12:40 ч., с нея настъпила злополука на територията на шивашкия цех, която с разпореждане № 5104-23-97/13.08.2024 г. по чл. 60, ал. 1 КСО на ТП на НОИ Стара Загора била призната за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО. Било видно от удостоверение с изх. № 5104-23-97#2/12.11.2024 г. на ТП на НОИ Стара Загора, че същото разпореждане не било обжалвано по реда на чл. 117 КСО и

влязло в сила. Процесната трудова злополука настъпила при следните обстоятелства: в горепосоченото време, при придвижване към работното си място, ищцата се подхлъзнала на площадката пред цеха, загубила равновесие и паднала на земята, травмирайки лошо левият си крак. В резултат на тази злополука, пострадалата 52-годишна ищца получила следните травматични увреждания: контузия на лявото коляно с охлузвания по предната му повърхност, както и оток и болезненост в областта на коленната става, фрактура на лявата подбедрица в областта на външния глезен (дисталния край на фибулата /малък пищял/). Непосредствено след настъпилата злополука, не само, че не ѝ била оказана от работодателя, каквато и да било, първа помощ, респективно от някого от ръководните му служители, и била оставена в безпомощно състояние на земята, но дори била подканена незабавно да се върне на работното си място, за да продължала да изпълнява служебните си задължения. Поради силните оток и болки в травмирания ляв глезен обаче, отказала да продължи работата си, като се наложило, при това положение, да позвъни и информира сина си за случилото се, който от своя страна незабавно подал сигнал на телефон 112. В резултат на това на място бил изпратен екип на ЦСМП Д. и дежурен патрул на МВР, на които обаче бил отказан достъп до цеха на дружеството. Заради това ищцата била принудена, чрез провлачване и стъпване на здравия си крак, да стигне до бариерата с охраната на входа на предприятието, където да бъде прегледана от спешните медици с оплаквания от оток и болки в лявото коляно, и лявата глезенна става, за което бил издаден и фиш за спешна медицинска помощ. Впоследствие била транспортирана от екипа на ЦСМП до МБАЛ „Д-р Т.В.“ Т., където, след извършена рентгенография се установило счупване на фибулата на левият ѝ глезен. След това била пренасочена към СО към „МБАЛ Д-р Т.В.“ Г., където обективно били констатирани изразен оток в лявата ѝ глезенна става, с невъзможност за движение на същата, и потвърдена първоначално поставената диагноза, което било видно от лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 009651/03.06.2024 г. Предвид обективното ѝ състояние, което включвало оток и палпаторна болка в левият ѝ глезен, с невъзможност за изправяне върху левия ѝ крак, и за движение на глезенната ѝ става, се наложило да бъде хоспитализирана в ООТ на болничното заведение, което било видно от епикриза от ИЗ № 6355/2024 г. По време на престоя ѝ ѝ били направени комплексни изследвания (ПКК, рентгенографии и т.н.), проведени консултации и назначена медикаментозна терапия. Била подготвена за оперативна манипулация - закрито наместване на фрактурата, с поставяне на гипсова имобилизация с лонгета, която обхващала подбедрицата, глезена и ходилото на левия крак. Била изписана на 06.06.2024 г. за продължаване на лечението в домашни условия, с дадени препоръки за пълно обездвижване на крайника с шина за поне 45 дни, като движението се осъществявало с помощта на патерици, а при нужда да се приемали аналгетици. Било видно от съдебно-медицинско удостоверение № 84/2024 г., че по време на болничният ѝ престой, на 04.06.2024 г. била освидетелствана от съдебния лекар, като било описано обективното ѝ състояние, и посочено, че

получените при процесната трудова злополука увреждания довели до трайно затрудняване на движението на долният ѝ ляв крайник за срок над един месец, което съставлявало „средна телесна повреда“. Около месец по-късно ѝ бил извършен преглед, при който обективно били констатирани палпаторна болка и оток в областта на левият ѝ глезен, които се засилвали при физическо натоварване, придружени от болезнени и ограничени движения на лявата ѝ глезенна става, хипотрофия на лявата ѝ подбедрена мускулатура, както и затруднена анталгична походка само на къси разстояния с помощни средства - патерици, което било видно от амбулаторен лист № 24192808C708/10.07.2024 г. Предвид състоянието ѝ била насочена за провеждане на физиотерапия с назначен курс от процедури, макар и същата действително впоследствие да не дала резултат. Такива прегледи били извършени и на 09.09.2024 г. и 07.10.2024 г. При тях отново били установени продължаващи оплаквания, почти в същата степен, в областта на травмирания глезен, и била назначена повторно физиотерапия, като при втория преглед била извършена и ъглометрия на лявата ѝ глезенна става с констатирани отклонения от нормите, което било видно от амбулаторни листи №№ 24253C0D06B2 и № 24281B0CDD41. Отделно било проведено и балнеолечение в санаториум в П.б.. Поради нестихващите посттравматични оплаквания, на 22.10.2024 г. отново била прегледана от ортопед-травматолог, при което, при снемане на обективното ѝ състояние, отново били констатирани палпаторна болезненост и наличие на оток в лявата ѝ глезенна става с дадени указания относно двигателния режим и натоварване на крайника, което било видно от амбулаторен лист №2429630654C7/22.10.2024 г. Такъв преглед бил извършен и на 14.11.2024 г., при който обективно били констатирани палпаторна болка и оток в областта на лявата ѝ глезенна става, по повод на които била извършена актуална рентгенография на ставата, която показвала непълно костно срастване на получената фрактура, което било видно от амбулаторен лист № 4055. В заключението на специалиста по образна диагностика било посочено, че било възможно наличие на частична лезия на тибιοфибуларната синдесмоза с произтичащите от това последици. С оглед на обективното ѝ, посттравматично състояние, и за целите на оздравителния процес, се наложило да ползва отпуск по болест, което било видно от приложено представените болнични листове за временна неработоспособност с общ период към момента от 180 календарни дни. За съжаление и към момента не било настъпило пълното ѝ възстановяване, и продължавали оплакванията и симптоматиката в травмираната област на левия ѝ крак, които включвали болков синдром и трайно намалено ограничение на движението на глезена ѝ с видими синини, оток и черни петна на мястото на счупването, като предстояло и освидетелстване пред ТЕЛК за определяне на процент трайно намалена работоспособност - инвалидизация в резултат на полученото при процесната трудова злополука травматично увреждане. С оглед изложеното били налице трайни неблагоприятни последици за физиологическият ѝ статус от полученото травматично увреждане на левият ѝ крак с липса на пълно

възстановяване, които променили крайно негативно ежедневието ѝ, начина и качеството ѝ на живот занапред, като я лишили и от възможността да упражнява професията си на машинен оператор шиене. Отделно имала световъртеж и изпитвала сериозни затруднения при придвижването, респективно при ходене и стоене в изправено положение за по-продължително време, както и при използването на стълби. Вследствие на преживяната злополука изпитала интензивни и негативни изживявания, които били свързани със силна уплаха и стрес, както и с цялостно емоционално и физиологическо сътресение, и смущение, още повече, като се вземело предвид, че била оставена в безпомощно състояние за известен период от време. С оглед характера на получената травма, водещ симптом бил изключително силната и нетърпима болка във фрактурираната област на левия ѝ крак, с невъзможна самостоятелна походка. Болката се усилвала дори и при най-малкия опит за движение на травмирания крайник, като в определени моменти ставала нетърпима. Поради това се налагал системен прием на обезболяващи медикаменти, които обаче само временно овладявали силно изразеният болков синдром. Наред с интензивната болка, макар и напълно имобилизирана, засегнатата подбедрица в областта на глезена ѝ била оточна и с проявена неспособност за извършване на активни и пасивни движения. В резултат на полученото счупване с оперативно наместване на костите, била изправена пред невъзможност за функционално и пълноценно използване на единия си крак по време на продължителния възстановителен период, а дори и към днешна дата. Сред ежедневните оплаквания, наред с болките, били тежест, оток и ограничени движения на глезена, както и невъзможност за клякане, продължително стоене и ходене, а още по-малко за извършване на някаква дейност с физическо натоварване. Освен това, предвид извършената манипулация с последваща пълна имобилизация на левия ѝ крак, по време на първоначалния период се наложило да бъде поставена в преобладаващ постелен режим за около месец с ограничена възможност за придвижване, който породил необходимостта и от първоначална чужда помощ и съдействие за задоволяване на някои от ежедневните битово-хигиенни нужди и потребности. От друга страна горното довело и до известно изпадане в състояние на зависимост и залежаване без голяма възможност за излизане навън от дома ѝ за дълъг период от време. С оглед горното, придвижването ѝ впоследствие започнало постепенно да се осъществява, макар и значително затруднено, единствено с помощни средства - подмишечни патерици. В общи линии се наложило първоначално травмираният ѝ крайник да бъде поставен на строг щадящ режим, който изключвал физическото ѝ натоварване, под каквато и да било форма. Предвид обективното ѝ състояние на практика, включително и към момента, била ограничена физическата ѝ активност, което в съчетание с проявяващите се по време на първоначалния възстановителен период нарушения на съня и обездвижване, неминуемо се отразило негативно върху цялостния ѝ жизнен тонус и добра кондиция. Освен това процесния инцидент довел и до двукратно повишаване на нивото на кръвната ѝ захар

като инсулинозависим диабетик с произтичащите от това негативни последици за здравето ѝ като цяло. Тъй като в случая се касаело за фрактура (счупване) на кост в областта на подбедрицата на ниво глезен, и то със засягане на ставна повърхност, обективно и закономерно зарастването (калцирането) на последната било сложен и продължителен процес, който изисквал подлагането на травмирана област на специфичен режим. Нещо повече. Възстановителният период при такива травми продължавал няколко месеца и се характеризирал, освен с болков синдром, и с двигателен режим, и свързаните с него неудобства. Освен това невинаги се наблюдавало, в зависимост от конкретния организъм и неговите физиологически особености, каквито индиции имало в случая, пълно възстановяване от получената травма. Дори било възможно, при определени обстоятелства (промяна на метеорологичните и атмосферни условия, интензивно физическо натоварване, напредване на възрастта и т.н.), понякога спорадично, да се проявявал допълнителен болков синдром в засегнатата зона. В случая дори било възможно, предвид характера и степента на полученото ѝ травматично увреждане, и да бъдели ускорени дегенеративни заболявания в областта на глезенната ѝ става. Горепосоченото събитие се отразило негативно и върху психиката ѝ, и породило посттравматично притеснение у нея. От момента на инцидента се проявили у нея тревожност, напрегнатост и раздразнителност, както и панически атаки и страх от излизане от дома. Допълнително неблагоприятно въздействие върху психо-емоционалното ѝ състояние оказвали и липсата на пълно възстановяване с продължаващи оплаквания и невъзможност за изпълнение на служебните ѝ задължения, както и настъпилото ограничаване на социалните ѝ контакти и дейности, които били съпътствани от чести депресивни епизоди на фона на неколнократните заплахи от страна на работодателя ѝ за дисциплинарното ѝ уволнение, и опити за прехвърляне отговорността за случилото се върху нея, вменявайки ѝ чувство за вина. Горепосоченото довело и до постепенна загуба на косата ѝ, което наложило и консултация със специалист, който обективно констатирал дифузен дефлувиум във всички части на скалпа със значително разреждане на космените стволоче, както и еритемни плаки с наслоени жълтеникави сквами на скалпа, което било видно от амбулаторен лист № 24291A0900B0/17.10.2024 г. Назначена била комплексна медикаментозна терапия. Отделно, поради проявените ѝ психологически оплаквания, били проведени на 08.10.2024 г., 17.10.2024г. и на 21.10.2024г. консултации с клиничен психолог и психиатър, при които били установени повишена тревожност и намалена работоспособност, придружени от лабилност на настроението и силно усещане за застрашеност, както и психогенни кризи и изразен дистрес от съществуващите симптоми, което било видно от протокол за психологическо изследване № 5404/17.10.2024 г. С оглед на психоемоционалното ѝ състояние, което се характеризирало и с вътрешна напрегнатост и изострено самосъзнание за болест, както и с мисли за несправяне, и ниска самооценка, ѝ била поставена диагноза: „разстройство в адаптацията“ и „смесено тревожно-

депресивно разстройство“, и ѝ била предписана медикаментозна терапия по схема, което било видно от амбулаторен лист № 24282A05D41A/08.10.2024 г. и амбулаторен лист № 2429520B1E60/21.10.2024 г. С оглед изложеното търпяла значителни неимуществени вреди за изпитани болки и страдания, като пряка и непосредствена последица от настъпилата на 03.06.2024 г. трудова злополука. Вследствие на същата претърпяла и имуществени вреди, които съставлявали направени разходи по лечение и възстановяване - за освидетелстване от съдебен лекар и за медицински прегледи, както и за закупуването на шина за глезен и на 2 броя патерици, и за балнеолечение, на обща стойност 924 лева, което било видно от съдържанието на приложено представените към исковата ѝ претенция разходооправдателни документи - фактури с фискални бонове и разписка.

Във връзка с процесната злополука и по повод подаден от нея сигнал до ДИТ Г., от компетентните органи била извършена проверка при ответника, по работни места и по представени от него документи, въз основа на резултатите, от която били установени множество нарушения на трудовото законодателство, включително и такива, които били свързани с непредоставяне на работно облекло, и обувки на работещите, включително и на нея, като поради това били наложени за изпълнение и съответните принудителни административни мерки. Според нормативната уредба и константната практика на ВКС, имуществената отговорност на работодателя за причинени на негов работник или служител вреди от трудова злополука по чл. 200 КТ, била безвиновна (обективна) договорна отговорност, като лихвата върху дължимото обезщетение се начислявала от момента на увреждането. Основателността на иска по чл. 200 КТ за обезщетяване на вреди, които били настъпили от трудова злополука, предпоставяло наличие на трудово правоотношение, претърпяна трудова злополука и настъпили за пострадалия вреди вследствие на злополуката. Моли съда да приемел, че в случая, с оглед изложената фактическа и правна обстановка, били налице всички кумулативни елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 200 КТ, които пораждали вземането ѝ за обезщетение. Последното от своя страна обуславяло и основателността на предявените осъдителни иски за обезщетение за неимуществени и имуществени вреди в пълния претендиран размер. Съгласно чл. 52 ЗЗД, размерът на обезщетенията за неимуществени вреди се определял от съда по справедливост. Според ППВС № 4/1968 г., понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД, не било абстрактно, а свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи, обстоятелства, които трябвало да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства, при телесните увреждания, можели да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които било извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. От значение били и редица други обстоятелства, които съдът бил длъжен да обсъди и въз основа на оценката им да заключел, какъв

размер обезщетение по справедливост да присъдел за неимуществени вреди. В случая, при определяне размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, моли съда да имал предвид и съдебната практика в тази насока, както и всички изложени в исковата ѝ претенция фактически обстоятелства по случая, в тяхната съвкупност - възрастта на пострадалата (трудоспособна такава), социално-икономическите условия (конюнктура) в страната - размера на МРЗ, високите нива на инфлация и т.н., характера и степента на получените травматични увреждания и последиците от тях, проявените комплексни симптоми и оплаквания, засягането ставната повърхност на левия глезен, извършената оперативна манипулация по наместване и имобилизация, пълното обездвижване на долния ляв крайник с гипсова лонгета и глезенна шина с първоначален преобладаващ постелен режим за над един месец, първоначалната необходимост от чужда помощ за някои от ежедневните дейности, изпитаните затруднения в придвижването и двигателните такива, функциолезата на единия ѝ крак за дълъг период от време, необходимостта от поставяне на травмирания ѝ крайник в дългосрочен щадящ режим, общата продължителност на възстановителния ѝ период, наличието на „средна телесна повреда“ по смисъла на закона, липсата на пълно възстановяване с проявяващи се и към днешна дата посттравматични комплексни оплаквания, негативното отражение върху психо-емоционалното ѝ състояние, вероятността от развитие на дегенеративни заболявания в засегнатата зона, драстичната промяна в качеството и начина ѝ на живот и т.н. Горното обуславяло правния ѝ интерес от предявяване на основание чл. 200, ал. 1 КТ обективно кумулативно съединени осъдителни искове. Искането по същество е, да се осъди ответникът, да заплати на ищцата, сумата от 30 000 лева за главница от съдебно предявена част от неплатено обезщетение (от 50 000 лева) за неимуществени вреди - болки и страдания от трудова злополука на 03.06.2024 г., с 1934.64 лева за съдебно предявена част от мораторна лихва (от 3 224.40 лева) от 03.06.2024 г. до 20.11.2024 г., и законна лихва върху тази главница от 20.11.2024 г. до изплащането ѝ, както и сумата от 924 лева за главница от неплатено обезщетение за имуществени вреди - разходи за лечение и възстановяване за освидетелстване от съдебен лекар и за медицински прегледи, и за закупуване на шина за глезен и две патерици, и за балнеолечение, от същата трудова злополука, с 59.59 лева мораторна лихва от 03.06.2024 г. до 20.11.2024 г., и законна лихва върху тази главница от 20.11.2024 г. до изплащането ѝ. Претендира разноски.

Ответникът „С.Б.” ООД оспорва предявените искове, които моли съда да отхвърли, като неоснователни, а евентуално, в случай, че ги счете за частично основателни, да уважи възраженията му за приспадане от обезщетенията на платените на ищцата суми от общественото осигуряване и застрахователното обезщетение, и намали отговорността му за получената разлика на основанията по чл. 201, ал. 2 КТ, като му присъди сторените по делото разноски, с възражения и доводи, изложени подробно в подадения в срок отговор, в хода на делото по същество и в представена от пълномощника му

писмена защита.

По делото е установено, че по силата на трудов договор № 1006 от 29.12.2022 г. между страните е съществувало трудово правоотношение за неопределено време със срок за изпитване от шест месеца, уговорен в полза на работодателя. С него ответникът възложил, а ищцата приела да изпълнява при него, с място на работа: шивашки цех в с. Ц.л., длъжността: „машинен оператор шиене“, с основно месечно трудово възнаграждение от 790 лева и 151.68 лева допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит. Страните не спорят, че до изтичане на срока за изпитване този договор не е бил прекратен (чл. 71, ал. 2 КТ). На 02.01.2024 г. страните са сключили и допълнително споразумение към него, с който са уговорили, че основното месечно трудово възнаграждение на ищцата е 945 лева и 187.11 лева допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит.

На 06.06.2024 г. ищцата, а на 07.06.2024 г. и ответникът са подали до ТП на НОИ Стара Загора декларации за трудова злополука. В декларацията си за същата ищцата е декларирала, че в 12:40 часа на 03.06.2024 г., при работно време от 8 часа до 12 часа и от 12.30 часа до 17 часа, пред работният ѝ цех в с. Ц.л., е претърпяла злополука при отправяне към работното ѝ място, която се е изразила в подхлъзване и падане на земята, и счупване на глезена на левият ѝ крак (фибула) с контузия. Законният представител на ответника е декларирал за същата злополука, че между 12,30 часа и 13 часа на 03.06.2024 г., при работно време от 8 часа до 12 часа, и от 13 часа до 17 часа, в двора на предприятието му в с. Ц.л., не във връзка или по повод на обичайното извършваната от ищцата работа, същата е претърпяла злополука, която в т. 25 от същата декларация е описана така: „...по данни от обяснения на свидетелите се установява, че работничката Н., излизайки извън цеха, движейки се в близост до клетките за разделно събиране на отпадъци, не е избрала безопасен път за вървене, и вместо да премине по сухата настилка в двора на предприятието, е избрала да премине по чехли в кален участък, който се образувал вследствие на проливните дъждове, което е довело до подхлъзване и падане на работничката на терена“, като на помощ на същата се притекли свидетели, а в т. 26, като отклонение от нормалните действия (условия) и материален фактор, свързан с това отклонение, е посочил още: „лицето е трябвало да прецени, че тъй като е обуто с чехли, следва да мине през сух участък от двора на предприятието и да не преминава през калния участък, защото може да се подхлъзне и падне на терена, и да се нарани“, а в т. 27, озаглавена - начин на увреждането и материален фактор, причинил същото, е добавено: „подхлъзване“ в кален участък от двора на предприятието.

С разпореждане по чл. 60, ал. 1 от КСО с номер 5104-23-97 от 13.08.2024 г. тази злополука е приета за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО. В същото, по данни от посочения в него констативен протокол от 17.07.2024 г. от разследването на злополуката, е прието, че същата е настъпила около 12:40

часа на 03.06.2024 г., по време на обедната почивка на ищцата, която е вървяла през площадката на дружеството, намираща се пред цеха, в който работи, като в резултат на метеорологични промени, площадката е била хлъзгава, ищцата губи равновесие, пада, вследствие на което получава травматично увреждане на левия крак, за което е издаден първичен болничен лист с код по МКБ: „S82.4 „Счупване само на фибулата“, като преки свидетели на инцидента няма. Съгласно чл.55 ал.2 от КСО трудова е злополуката, станала с осигурен по чл.4 ал.1 и чл.4а по време на обичайния път на отиване или връщане от работното място в случая в обедната почивка на лицето, осигурено по смисъла на чл.4 ал.1.

Това разпореждане не е било обжалвано от страните по реда и в срока по чл. 117 КСО, поради което е влязло в сила.

За изясняване на обстоятелството по делото са допуснати и разпитани свидетели, като следва да се посочи, че никой от тях не бил очевидец на инцидента. Установено е че веднага след инцидента на ищцата е оказана първа помощ от работниците на ответника - П.И.А., на длъжност „машинен оператор шиене“ и С.К.К., на длъжност „тапицер“. В писмените си обяснения за същата злополука, те сочат само, че са видели ищцата вече паднала на земята след нея. Въззивният съд счита, че от данните в констативния протокол за разследването ѝ, както и от обясненията, дадени по реда на чл.176 от ГПК от ищцата, при съвкупната преценка на събраните пред първоинстанционния съд гласни доказателства се установява, че при придвижването си към работното място - цеха, ищцата, която била обува с чехли, които изглеждали гумени, преминала през кален участък в двора и се подхлъзнала и паднала на земята, травмирайки левия си крак.

От представената епикриза на ООТ на МБАЛ „Д-р Т.В.“ АД Г. е видно, че поставената на ищцата окончателна диагноза е „счупване само на фибулата, закрито“, с придружаващо заболяване: „захарен диабет 2 тип на лечение с инсулин“. От представеното съдебномедицинско удостоверение № 84/2024 г. е видно още, че при процесната трудова злополука ищцата е получила следните увреждания: счупване на външния глезен на левия крак (фибула), контузия на лява колянна става с оток и болезненост на същата, охлузвания по предната повърхност на лявото коляно, като се провежда лечение с гипсова имобилизация на лява глезенна става, като счупването е довело до трайно затруднение на движението на левия долен крайник, за срок над един месец, а останалите увреждания са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 НК), като е посочено, че лечението продължава и е възможно уточняване на диагнозата за коляното.

За установяване на уврежданията от трудовата злополука първоинстанционния съд е назначил комплексна съдебна психолого - медицинска експертиза, което е депозирано писмено заключение, след изслушването ѝ е поставила допълнителни задачи, за които вещите лица са депозирали допълнително заключение. Заключениета са компетентни и

добросъвестно изготвени, не са оспорени от страните, поради което съдът ги възприема, а също така и поради липсата на противоречие с останалите доказателства.

От заключението се установява, че при процесната трудова злополука ищцата е получила следните травматични увреждания: - фрактура на лявата подбедрица в областта на външния глезен-дисталния край на малкия пищял; тази фрактура е чувствително болезнена с израз на голям оток, ограничени движения, невъзможна спокойна походка; лекувана е по консервативен начин с едноактова репозиция и последваща гипсова имобилизация и последващи рехабилитации и физиолечение с период на възстановяване над 30 дни, тоест тя покрива критериите за средна телесна повреда; - контузия на лявото коляно, съчетано с охлузване по предната му повърхност, оток и болка, която травма предизвиква дискомфорт; при правилно лекуване с покой и компреси, периодичен прием на аналгетик, е с период на възстановяване около 15 дни, като тя покрива критериите за лека телесна повреда. Според вещите лица, счупването в областта на глезенната става е болезнена травма, която се изразява с оток, палпаторна болка, спонтанна болка, ограничени движения в глезенната става, невъзможна самостоятелна и спокойна походка, а извършваща се с ползване на помощни средства, като тази травма е болезнена особено през първите два месеца, след което болката затихва и последващото ѝ ново засилване е при започване на активните рехабилитационни мероприятия, като през болезнените периоди болката се купира с прием на аналгетици.

За лечение на това ѝ увреждане на 03.06.2024 г., ищцата е била хоспитализирана в ООТ на МБАЛ "Д-р Т.В." АД Г.. Там, под локална анестезия, е извършено закрито наместване на фрактура ѝ без вътрешна фиксация/без оперативен разрез и достигане до костта, като за задържане на правилното състояние на фрактурата е наложена гипсова имобилизация, която процедура е траела от 19:40 ч. до 20:00ч. Това се установява и от представения с исковата молба оперативен протокол.

От болницата ищцата е изписана на 06.06.2024 г. При изписването ѝ дежурен лекар е свалил гипса ѝ и на негово място е поставил ортеза на левият ѝ крак с дължина до коляното. Това се установява от показанията на свидетеля Н. (син на ищцата), който съдът кредитира, тъй като са непосредствени, последователни и логични, и не противоречат на останалите доказателства по делото, с изключение на частта им от трудовата злополука до посещението на ищцата от същият свидетел в МБАЛ Г., защото в тази им част показанията му почиват само на разказаното му от ищцата (чл. 172 ГПК).

За периода от 03.06.2024 г. до приключване на съдебното дирене, до което съдът може да взема предвид и настъпилите след предявяване на иска факти, от значение за спорното право (чл. 235, ал. 3 ГПК, а иначе и след това до 27.06.2025 г.), на ищцата е разрешен, първоначално от МБАЛ "Д-р Т.В." АД Г., а след това от ЛКК и ТЕЛК - отпуск за временна неработоспособност, поради трудовата злополука. Възражението на пълномощника на ответника за

липсата на причинна връзка между последната и временната неработоспособност на ищцата след 4-5-тия месец след злополуката, са неоснователни. Първоинстанционният съд е изложил изключително подробни мотиви по този въпрос, поради което въззивния съд препраща на основание чл.272 от ГПК към тях, тъй като ги споделя напълно.

От представените от ищцата и неоспорени от ответника следни писмени доказателства, се установява несъмнено, че за освидетелстване от съдебен лекар, медицински прегледи, закупуване на шина за глезен и два броя патерици, и за балнеолечение на уврежданията на ищцата при трудовата злополука, същата е заплатила съответно: 190 лева на 04.06.2024 г. за шина по фактура № *****/04.06.2024 г. и фискален бон (л. 60-61); общо 84 лева на 08-09.07.2024 г. за две патерици по фактури №№ 0000001599/08.07.2024 г. с фискален бон и № 0000001600/09.07.2024 г. с фискален бон (л. 62-65); 90 лева на 04.06.2024 г. за издаване на СМУ по фактура № 1000013234/04.06.2024 г. с фискален бон (л. 66-67); 30 лева на 08.10.2024 г. за специализиран медицински преглед по фактура № 0000000137/08.10.2024 г. с фискален бон (л. 68-69); 215 лева на 29.09.2024 г. за стая в балнеохотел в П.б. по фактура № 1600627884/29.09.2024 г. с фискален бон и фактура № *****/20.08.2024 г. с разписка от 17.08.2024 г. за авансово плащане на част от цената (л. 70-73); и 100 лева на 22.10.2024 г. за медицински преглед по фактура № 654/22.10.2024 г. с фискален бон от същата дата (л. 75-76). Или общо ищцата е платила 709 лева за горепосочените освидетелстване от съдебен лекар, медицински прегледи, закупуване на шина за глезен и два броя патерици, и за балнеолечение на уврежданията ѝ от трудовата злополука. От възприетата от съда т. 18 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че тези изброени разходи са били относими и необходими при лечението на травматичното ѝ увреждане от злополуката на 03.06.2024 г. Поради това правилно районният съд е намерил за неоснователни възраженията за противното на ответника в отговора му, че тези сторени от ищцата разходи не били по лекарско предписание, а тези за балнеолечение не били в причинна връзка с уврежданията ѝ при злополуката (л. 131).

От възприетата от съда т. 19 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че от направените изследвания, анализ и интерпретация на резултатите, се е установило, че са налице достатъчно данни, които показват, че вследствие на визираната ситуация -процесната трудова злополука, ищцата е преживяла силен емоционален стрес; към момента на изследването е налице емоционална лабилност, висока ситуативна тревожност и депресивитет; персистират психични промени като бърза уморяемост и отпадналост, намалена активност и инициативност, напрегнатост и безпокойство, потиснато настроение, понижено самочувствие, нарушен сън, социална отдръпнатост; болестната симптоматика все още не е претърпяла обратно развитие и симптомите остават изразени, рефлексират върху поведението и водят до субективен дистрес, който нарушава личностовото и социално функциониране на ищцата. От възприетата от съда т. 21 на ПЗСКПМЕ, е

видно още, че мисловният процес е правилно структуриран, но в съдържанието персистиращи мисли за несправяне, страх за бъдещето, безнадеждност, ниска самооценка, като се нарушава социалната ѝ адаптация и цялостното ѝ функциониране. От възприетата от съда т. 22 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че невъзможността да стъпва стабилно на крака си, задържа ищцата дълго вкъщи, като страха да не се повтори същата ситуация продължава да ангажира съзнанието ѝ, като същата е затворен тип по характер, като след травмената ситуация тази затвореност се засилва, като ищцата общува най-вече с близките си, майка си, не желае да среща колеги, защото мисли, че те са настроени против нея. От възприетата от съда т. 23 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че резултатите от психологичните методики и интервюто, ищцата е с ниска самооценка и понижено самочувствие.

Тези негативни психически изживявания от претърпяната от ищцата трудова злополука, се потвърждават и от показанията на свидетеля Н., от които е видно, че изпитаните от ищцата болки и страдания, са били обвързани и с напрегнатост, която ищцата е изпитвала, тревожност, социалната изолация и страх от излизане от дома, като същата му е споделила, че е разтревожена, уплашена и се притеснява отново да не получи такава травма, както и че не е получила от работата си последващо обезщетение или морално съдействие, нито отправени въпроси за това как се чувства и дали има нужда от помощ (св. Н.).

От възприетата от съда р. II, т. 1 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че по данни от документите в делото, ищцата има стари и придружаващи заболявания по време на инцидента, като след стреса, някои психични симптоми са засилили интензитета си и са повлияли върху поведението ѝ, като някои, като косопада, са били по време на Ковид, когато също е била в период на стрес, като след това този проблем е затихнал, и сега, при този стрес, проблемът с косата се е подновил, като по отношение на счупването на фибуларния малеол, то е резултат от процесната трудова злополука. От възприетата от съда р. II, т. 2 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че обичайният възстановителен период при консервативно лечение на счупването на малкия пищял в долния му край, лекуван консервативно, е общо за около 5-6 месеца, като в конкретния случай възстановителния период е бил до около 9 месеца. От възприетата от съда р. II, т. 3 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че от медицинските документи и разговора с ищцата, при проведеня експертен преглед, се е установило, че тя е провеждала няколко курса на рехабилитация и физиолечение. От възприетата от съда р. II, т. 4 на ПЗСКПМЕ е видно още, че никъде в медицинските документи не се обсъжда „залежаване“ на ищцата през възстановителния период, като, според вещите лица, единствено за намалена динамика в ежедневието ѝ може да се говори през първите 15-20 дни след гипсирането и носенето на ортеза, което според вещите лица е поради по-силния болков и оточен синдром през началния лечебен период. От възприетата от съда р. II, т. 5 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че в медицинските документи няма такива, в които да се описват стари травми, но, при разговора с ищцата се е уточнило,

че същата е имала стара травма на ходилна костича от преди около 25 години, от която са останали остеофит на шийката на талусната кост, остеофити и калцификати в задната част на петната кост (около инсерцията на ахилово сухожилие), но те нямат връзка с настоящата травма, нито ищцата има претенции за тях. От възприетата от съда т. 2 на ПЗСКПМЕ, е видно още, че за психичните проблеми ищцата е посетила психиатър, където са ѝ изписали медикаменти, но не се чувствала добре с тях и ги е спряла, за което обаче няма амбулаторен лист и рецепта. Тези обстоятелства се потвърждават и от кредитираната част на показанията на свидетеля Н., от които е видно, че на ищцата е било необходимо съдействие и консултация с психолог, с оглед нейната напрегнатост и тревожност, като отделно от това е извършена и консултация с психиатър, който ѝ е назначил медикаментозна терапия за силния уплах и стрес, за вътрешната ѝ напрегнатост и тревога, които тя е приемала около месец, след което симптомите ѝ са намалели и сега ползва по-скоро хранителни добавки за успокояване на стреса и тревожността (св. Н.).

От възприетите от съда т. 4 и 5 на ПЗСКПМЕ, се установява още, че са налице достатъчно данни, които показват, че болестната симптоматика при ищцата все още не е претърпяла обратно развитие и симптомите остават изразени, рефлектират върху поведението ѝ, и водят до субективен дистрес, който нарушава личностното ѝ и социално функциониране; справянето с психотравмено преживяване зависи от неговата личностна предиспозиция: натрупан житейски опит и ефективни стратегии за справяне спрямо проблемните събития, нива на устойчивост и издръжливост; индивидуалната предразположеност или ранимост на личността, имат висока роля, като рисков фактор, за появата и оформянето на симптомите, а всяко събитие, което много надвишава потенциала на индивида за справяне, и когото околната среда не подпомага, процесът на справяне се превръща в психотравма; като понякога при стрес се получават подобни симптоми, както при ищцата - влошаване на нивата на кръвна захар или дори отключват такова заболяване (диабет), както и падане на коса.

Повишаване нивата на кръвната захар и появата на косопад при ищцата вследствие на силната уплаха и стрес от трудовата злополука, се потвърждават и от кредитираната част на показанията на свидетеля Н. (св. Н.). От същите се установява още, че ищцата все още изпитва физически оплаквания от наличния оток и умерена болка на фибулата, като по препоръка на ортопед - травматолог, с оглед силния оток и за фиксация на глезена, до края на месец април 2025 г. е носела мека ортеза, като, според този свидетел, силният оток по-скоро е обусловен от обстоятелството, че ищцата е инсулинов диабетик и съответно по-бавно е зараснала травмата, и същата отново била напрегната, тревожна и имала нужда от съдействие, от него и майка ѝ, за да можела да се предвижда спокойно, поради страх да не се повтори злополуката, и да не срещне някой от колегите си, тъй като част от тях разпространявали клевети и обиди по неин адрес, поради отсъствието ѝ, което ѝ станало известно от други колеги (св. Н.).

От представеното с молбата от 16.05.2025 г. на третото неучастващо в делото лице „А.“ АД - платежно нареждане от 24.09.2024 г., се установява още, че по сключена със застрахователна полица № 109E0000007842, от ответника, като застраховаш, с това трето лице, като застраховател, задължителна застраховка „трудова злополука“ по чл. 52 ЗЗБУТ, същият застраховател е изплатил на ищцата, по своя щета с № 10024010900025, за която страните не спорят, че е образувана по процесната трудова злополука, застрахователно обезщетение в размер на 113.21 лева за същата злополука (л. 322-323). А от представеното с молбата от 20.05.2025 г. на пълномощника на ответника от 20.05.2025 г., и неоспорено от ищцата - писмо на ТП на НОИ Г., е видно още, че за периода от 03.06.2024 г. до 17.04.2025 г. включително ищцата е получила обезщетения за временната си неработоспособност (поради трудовата злополука - б.р.) в общ размер от 9682.41 лева (л. 344-345).

При тези установени по делото обстоятелства, първоинстанционния съд правилно е преценил, че предявените главни икове са доказани напълно в своето основание (чл. 200, ал. 1 КТ). По делото е установено, че на 03.06.2024 г., по време на обичайния път при отиване от работното ѝ място - шивашки цех в двора на ответния работодател в с. Ц.л., до мястото на обедната ѝ почивка в предприятието му, което, видно от кредитираната част на показанията на свидетелката Д., представляват помещения за такава почивка на портала му, където ищцата обикновено се храни през работния ден, в резултат на хлъзгава, поради валял дъжд, площадка, ищцата губи равновесие и пада на земята, като претърпява внезапно увреждане на здравето, изразяващо се, както във фрактура на лявата ѝ подбедрица в областта на външният ѝ глезен - дисталният край на малкият ѝ пищял, причинила ѝ трайно затруднение в движението на левият ѝ крак и представляваща средна по характер нейна телесна повреда по чл. 129, ал. 2 НК, така и контузия на лявото ѝ коляно, съчетана с охлузване по предната му повърхност, оток и болка, които са ѝ причинили ѝ разстройство на здравето, извън случаите по чл. 128, и чл. 129 НК, представляващи лека по характер нейна телесна повреда по чл. 130, ал. 1 НК. Това ѝ увреждане е признато по реда на чл. 60, ал. 1 КСО за трудова злополука по чл. 55, ал. 2, т. 2 КСО. Увреждането здравето ѝ при същата злополука е довело в пряка причинна връзка и до предвиденият в чл. 200, ал. 1 КТ специфичен резултат - временната ѝ неработоспособност. Последният е установен от медицинските експертни органи - ЛКК и ТЕЛК, които са определили и продължителността на състоянието на тази ѝ неработоспособност за времето от 03.06.2024 г. до приключване на съдебното дирене на 05.06.2025 г., до когато съдът може да взема предвид настъпилите след предявяване на иска факти, от значение за спорното право (чл. 235, ал. 3 ГПК). В пряка причинна връзка от тази трудова злополука, ищцата е претърпяла, както болки, страдания и стрес, които продължава да търпи, макар и не с такъв интензитет, така и загуби в размер на 709 лева за заплатените от същата освидетелстване от съдебен лекар, медицински прегледи, ортопедични и помощни средства, и балнеолечение (чл. 51, ал. 1 и

чл. 52 ЗЗД, във вр. с чл. 212 КТ). При това положение ответникът, като неин работодател, следва да отговаря имуществено пред нея за обезвреда им (чл. 200, ал. 1 КТ).

При определяне размера на претърпените от ищцата имуществени вреди, районният съд е намерил за установено, че в пряка причинна връзка от злополуката, ищцата е понесла загуби в размер на общо 709 лева за заплатените от нея за освидетелстване от съдебен лекар, медицински прегледи, ортопедични и помощни средства, и балнеолечение, парични средства в същия общ размер (чл. 51, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 212 КТ). Според нормата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществените вреди се определя от съда по справедливост, която се обуславя от съществуващите при всеки конкретен случай обективни обстоятелства, от значение в тази насока (т. 11 от ППВС № 4/1968 г.). По материалноправния въпрос за определяне размера на това обезщетение по справедливост по чл. 52 ЗЗД, е налице задължителна съдебна практика на ВКС, според която, размерът му се определя от съда по справедливост, която не е абстрактно понятие, а преценка на всички конкретни обективно установени факти и обстоятелства, тяхното значение и тежест - характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които е получено, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, влошаване на здравословното състояние, перспективата и трайните последици, възраст на увреденото лице, и възможност да продължи трудовата си кариера, и да се социализира, обществено и социално положение, икономическа конюнктура. Принципът за справедливост изисква в най-пълна степен да се постигне обезщетяване на увреденото лице за всички претърпени и предвидими в бъдеще болки и страдания, настъпили в резултат от трудовата злополука.

При определяне размера на дължимото обезщетение Старозагорския районен съд е извършил задълбочена преценка на всички доказателства, относими към тези правно-релевантни факти, и правилно е оценил тяхното значение и тежест при определяне размера на обезщетението, при което е намерил, че справедливо обезщетение за обезвреда на тези претърпени от ищцата неимуществени вреди, е сумата от 20 000 лева (Р 86-2017-III г.о., Р 121-2017- III г.о.). Или приел е, че общият размер на дължимите ѝ се от ответника обезщетения, за обезвреда на причинените ѝ имуществени и неимуществени вреди от трудовата злополука, е сумата от 20 790 лева (20 000 лева за претърпените болки, страдания и стрес, и 790 лева за претърпените загуби вследствие направени от нея горепосочени разходи за освидетелстване, медицински прегледи, ортопедични консумативи и помощни средства, балнеолечение). Въззивният съд споделя напълно тези изводи относно размера на неимуществените вреди и ги намира за правилни и законосъобразни.

Тук въззивният съд намира, че следва да посочи, че неправилно са определени тези имуществени вреди. Въззивният съд намира, че общия дължим размер на имуществени вреди са в размер на 924 лв. видно от представените, приети и неоспорени писмени доказателства за направени

такива разходи от ищцата във връзка с лечението, което е провела в резултат на претърпяната от нея трудова злополука, но доколкото няма постъпила въззивна жалба в тази част, въззивния съд намира, че не може да се произнася свръх петитум, поради което не следва да се променя този размер от 20790 лв. общо имуществени и неимуществени вреди определен от първоинстанционния съд.

По въпроса за възражението за съпричиняване от страна на ищцата и допринасянето от нейна страна за настъпилия резултат, което се прави от ответника, въззивният съд намира същото за неоснователно. Следва да се посочи, че за разлика от общия режим на деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД, при която всяко съпричиняване на вредоносния резултат води до намаляване на отговорността, при установената гаранционна отговорност на работодателя по чл.200 и сл. от КТ, намалението е допустимо единствено в случаите на проявена от работника груба небрежност. Последната се характеризира от обективна страна с такова поведение, при което не е положена грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна ситуация, а от субективна страна, работникът следва да е съзнавал евентуалното настъпване на вредоносния резултат, като самонадеяно се е надявал да го предотврати.

В конкретния случай, не са налице горепосочените елементи в поведението на ищцата, които да доведат до обоснован извод за съпричиняване на увреждането поради груба небрежност нито от обективна, нито от субективна страна. Поради тази причина съдът намира, че не са налице предпоставките на чл.201, ал.2 от КТ и работодателят следва да възстанови претърпените от работника вреди вследствие на трудовата злополука в пълен размер, а не следва да се редуцира определеното по-горе обезщетение за претърпени от ищцата вреди.

Неправилно обаче Старозагорският районен съд е приел, че от общия размер на тези обезщетения от 20 790 лева, следва да се приспадат получените в случая от ищцата месечни обезщетения от ДОО в общ размер на 9682.41 лева за временната ѝ неработоспособност от трудовата злополука, след което ответникът ѝ дължи обезщетение за причинените ѝ от същата злополука имуществени и неимуществени вреди в общ размер от 11 107.59 лева (чл. 200, ал. 3 КТ). Действително съществуваше противоречива практика на съдилищата по този въпрос.

Към настоящия момент обаче, вече има произнасяне по образувано с разпореждане от 12.07.2023 г. на председателя на ВКС т.д. № 1/2023 г., за приемане на тълкувателно решение по въпроса: „При определяне размера на дължимата от работодателя разлика съгласно чл. 200, ал. 3 КТ, следва ли и обезщетението за неимуществените вреди от трудовата злополука или професионалното заболяване да се намали с обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване, като отговора на този въпрос е следния: Когато съдът присъжда обезщетение за търпени неимуществени вреди по чл.200 КТ, не следва да приспада от неговия размер полученото от пострадалия

обезщетение и/или пенсия по общественото осигуряване съгласно чл.200, ал.3 КТ.

С оглед на това въззивният съд намира, че неправилно се явява обжалваното решение в частта, в която първоинстанционния съд е приел, че от общия размер на определеното от него дължимо на ищцата обезщетение по чл.200 от КТ за претърпени от нея имуществени и неимуществени вреди в размер на 20 790 лв. следва да бъде извадена сумата от 9682.41 лева, която представлява получените от ищцата месечни обезщетения от ДОО за временната ѝ неработоспособност от трудовата злополука.

От сумата 20 790 лв. районният съд правилно е приел, че следва да се приспадне застрахователното обезщетение от 113.21 лева, което ищцата е получила от горепосочения застраховател за обезвреда на вредите от същата злополука по сключената за сметка на ответния работодател задължителна застраховка по чл. 52 ЗЗБУТ (чл. 200, ал. 4 КТ).

По отношение на направеното от ответника възражение за намаляване на отговорността му за същото по реда на чл. 201, ал. 2, т. 1 КТ, въззивният съд намира, че същото е неоснователно. Такова е и възражението за намаляване на отговорността му на основание чл.201 ал.2 т.2 от КТ по съображенията подробно изложени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, поради което и на основание чл.272от ГПК препраща към тях.

Предвид гореизложените съображения, въззивният съд намира, че въззивната жалба на ищцата е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена, като на ищцата следва да ѝ бъде присъдена още сумата от 9682,41 лв. или 4950,54 евро, ведно с мораторната лихва върху нея, която е в размер на 628,07 лв. или 321,13 евро за периода от 03.06.2024г. до 20.11.2024 г., като следва да се присъди и законна лихва върху главницата от 9682.41 лв. считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 20.11.2024г. до окончателното ѝ изплащане.

В останалата му отхвърлителна част, решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото, а именно присъждане на допълнително обезщетение и мораторна лихва на ищцата следва да бъдат променени и присъдените разноски по делото, които са присъдени съразмерно уважената, съответно съразмерно отхвърлената част от исковете на двете страни.

По отношение на разноските, присъдени с решението по първоинстанционното дело, въззивният съд намира, че в тази част решението е неправилно и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено.

От една страна това се дължи на факта, че с настоящото решение въззивният съд определя по-висок размер на обезщетението на ищцата.

От друга страна въззивният съд намира, че неправилно е определено от РС-Стара Загора адвокатското възнаграждение по реда на чл.38 ал.1т.2 от ЗАдв., което е определено на пълномощника ищцата, който ѝ е оказвал безплатна правна помощ.

С представения в съдебно заседание пред първоинстанционния съд списък по чл. 80 ГПК, пълномощникът на ищцата е поискал да му се присъди и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА с ДДС. В чл. 1 от представения със същия списък в заверен препис договор за правна помощ от 30.09.2024 г., сключен между ищцата и пълномощника ѝ по делото, е уговорено безплатно процесуално представителство от същия пълномощник по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. При наличието на такъв договор, адвокатското възнаграждение се дължи и следва да се присъди на пълномощника ѝ (Опр. 257-2018-II т.о.). Трайна е практиката на ВКС, че законовите предпоставки за присъждането му са само две - да е оказана такава безплатна адвокатска помощ на страна в производството на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 - 3 ЗА, и в същото насрещната страна да е осъдена за разноски, какъвто е и случая. При него по делото е представен горепосоченият договор за правна помощ, който е сключен между ищцата и пълномощникът ѝ, в който е уговорено безплатното ѝ процесуално представителство по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Наличието на посоченото в него основание по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, не може да бъде обсъждано от съда при произнасяне по отговорността за разноски по делото (така и Опр. 43-2022- IV г.о.). Според чл. 38, ал. 2, изр. 2 ЗА, съдът при определяне на разноските за адвокат прилага чл.36 ал.3 и ал.4 и осъжда другата страна да го заплати.

При определяне на размера на адвокатското възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗАдв. съдът следва да вземе предвид вложения от адвоката труд, който се преценява в съотношение с фактичката и правна сложност на делото, като следва да се съобразят доказателствените факти и доказателствата, които ги обективират и дължимото правно решение по повдигнатите правни въпроси. С оглед на това и имайки предвид като ориентир Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнагражденията за адвокатска работа, въззивният съд намира, че дължимото адвокатско възнаграждение за пълномощника на ищцата за първата инстанция следва да бъде определено в размер на 3748.70 лв. Този размер отговаря напълно на фактичката и правна сложност на делото, респ. на цената на иска, предмета на делото, и извършените от процесуалния представител на ищеца действия. Посочената сума е с включено в нея ДДС. С оглед на това въззивният съд намира, че следва да посочи, че намира за неправилно решението на РС в тази част, доколкото съдът е определил размера на дължимото адвокатско възнаграждение без ДДС, а също и в по-нисък размер от горепосочения от настоящия въззивен състав. Съдът определя адвокатско възнаграждение с ДДС при спазване на задължителната за националните юрисдикция практика на СЕС, обективирана в решение от 23.10.2025г. по дело С-744/23, съгласно която в хипотезата на чл.38 от ЗА присъждане на определеното от съда адвокатско възнаграждение представлява облагаема доставка по ЗДДС.

С оглед на гореизложеното, въззивният съд намира, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно досежно определения размер на адвокатско възнаграждение на пълномощника на ищцата, поради което следва

да бъде отменено в тази част и вместо него бъде постановено друго с което й бъде присъдена сумата в размер на 1332,77 лв. или 681,43 евро, представлява дължимото адвокатско възнаграждение определено при условията на чл.38 ал.2 от ЗАдв., съразмерно уважената част от исковете пред първоинстанционния съд.

Неправилно се явява решението и в частта, в която РС е определил дължимите разноски на ответника от ищцата, поради което и в тази част решението следва да бъде отменено като вместо него бъде постановено друго, с което се присъдят разноски на пълномощника на ответника, които ищцата следва да заплати съразмерно отхвърлената част от исковете. При определянето на тези разноски въззивния съд взе предвид, че ответника е представил списък на разноските по чл.80 от ГПК, от който е видно, че същия е направил разноски за вещи лица общо в размер на 2338,40 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 3950 лв.

С оглед напареното от пълномощника на ищцата възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение въззивният съд намира същото за основателно, поради което следва да бъде уважено като размера на адвокатското възнаграждение следва да бъде редуцирано до сумата от 3748,70 лв. или съразмерно уважената част от исковете следва да бъде в размер на 2329.40 лв. или 1191,04 евро. Тази сума заедно с разноските за вещи лица, които е направил ответника общо става в размер на 3782,58 лв. или 1934 евро. С оглед на гореизложеното въззивният съд намира, че дължимата от ищцата на ответника сума за направените от същия разноски за първата инстанция следва да бъде определена в размер на 3782,58 лв. или 1934 евро. Тази сума е изчислена на база на определени разноски за адв. възнаграждение в размер на 3748.70 лв. плюс разноски за вещи лица общо в размер на 2338.40 лв. или общо става сума в размер на 6087.10 лв. – това са направените разноски от ответника в първоинстанционното производство. Тези разноски следва да бъдат изчислени съобразно отхвърлената част от иска или остава сумата в размер на 3782,58 лв. или 1934 евро.

По отношение на постановеното определение № 3186/04.11.2025г., постановено по гр.д. № 5152/2025г. по описа на Районен съд – Стара Загора, с което се отхвърля, като неоснователна, молбата от 13.08.2025 г. на пълномощника ищцата Р. К. Н., за изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение № 745/28.07.2025 г., в частта му за разноските, а също така се отхвърля, като неоснователна, и молбата от 12.08.2025 г. на пълномощника ответника „С.Б.“ ООД, за изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение № 745/28.07.2025 г., в частта му за разноските, въззивният съд намира, че следва същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, предвид посочените по-горе съображения.

Също така следва да бъде осъден ответника да заплати допълнително ДТ по сметка на Старозагорския окръжен съд в размер на 412,42 лв. или

210,87 евро с оглед допълнително присъденото обезщетение в настоящото въззивно производство, а също така следва ответника да внесе още сумата от 310.91 лева или 158.97 евро, представляваща направените разноски за производството за изплатени от бюджета на съда възнаграждения на вещи лица съразмерно уважената част от исковете.

По разноските пред въззивната инстанция:

С оглед изхода на делото, а именно основателност на въззивната жалба на ищцата и напълно неоснователна насрещната въззивна жалба на ответника, въззивният съд намира, че следва ответника да бъде осъден да заплати на ищцата всички сторени от същата разноски за настоящата инстанция, които видно от представения списък на разноските, следва да бъдат определени по реда на чл.38 ал.1 т.2 от Закона за адвокатурата. Въззивният съд намира, че същите следва да бъдат определени в размер на 3748,70лв. или 1916,68 евро. За определянето им настоящата инстанция взе предвид фактическата и правна сложност на делото, наличието на въззивна и насрещна въззивна жалба, заедно с подаден отговор по всяка една от тях, а също и наличието на две въззивни частни жалби и постъпили отговори по тях, както и множеството възражения, които са направени във въззивното производство.

Водим от горните мотиви, Старозагорския Окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 745/28.07.2025г., постановено по гр.д.№ 5152/2024 г. по описа на Районен съд гр.Стара Загора, в частта, в която са отхвърлени предявените от Р. К. Н., против „С.Б.” ООД, искове по чл. 200 КТ и чл. 86 ЗЗД, съответно за сумите над 10 994.37 лева за главница до 20 676,78 лева, както и за сумата над 713.17 лева до 1341,24 лв. за мораторни лихви, както и в частта, в която са определени разноски за ищеца и разноски за ответника съразмерно уважената, съответно съразмерно отхвърлената част от исковете, както и ОТМЕНЯ определение № 3186/04.11.2025г., постановено по гр.д. № 5152/2025г. по описа на Районен съд – Стара Загора, с което се отхвърля, като неоснователна, молбата от 13.08.2025 г. на пълномощника ищцата Р. К. Н., за изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение № 745/28.07.2025 г., в частта му за разноските, а също така се отхвърля, като неоснователна, и молбата от 12.08.2025 г. на пълномощника ответника „С.Б.“ ООД, за изменение, в посочения в нея смисъл, на постановеното по делото решение № 745/28.07.2025 г., в частта му за разноските, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „С.Б.” ООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.З., ***, да заплати, по банкова сметка с IBAN: BG***, на Р. К. Н., с ЕГН

*****, с адрес гр. Т., ***, **ОЩЕ** сумата от 9682,41 лева или 4950,54 евро /четири хиляди деветстотин и петдесет евро и петдесет и четири евроцента/ за главница от обезщетение за претърпени имуществени вреди - загуби, и неимуществени вреди - болки, страдания и стрес, от злополука на 03.06.2024 г., приета за трудова по чл. 55, ал. 2 КСО с влязло в сила разпореждане № 5104-23-97/13.08.2024 г. на ТП на НОИ Стара Загора, **КАКТО И ОЩЕ** 628,07 лева или 321,13 евро / триста двадесет и едно евро и тринадесет евроцента/ мораторни лихви от 03.06.2024 г. до 20.11.2024 г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 20.11.2024 г. до окончателното и изплащане.

ОСЪЖДА „С.Б.” ООД с п.а., да заплати на адвокат Я. Д. Д., от САК, с ЛН ***, с Код по Булстат ***, с адрес на кантора: гр. С., ***, сумата от общо 1332,77 лева или 681,43 евро /шестстотин осемдесет и едно евро и четиридесет и три евроцента/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказано по делото пред РС-Стара Загора безплатно процесуално представителство по чл. 38, ал. 2 ЗА на ищцата Р. К. Н.

ОСЪЖДА „С.Б.” ООД с п.а., да заплати на адвокат Я. Д. Д., от САК, с ЛН ***, с Код по Булстат ***, с адрес на кантора: гр. С., ***, сумата от 3748,70 лв. или 1916,68 евро /хиляда деветстотин и шестнадесет евро и шестдесет и осем евроцента/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказано по делото безплатно процесуално представителство по чл. 38, ал. 2 ЗА на ищцата Р. К. Н. пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Р. К. Н. с п.с., да заплати на „С.Б.” ООД с п.а., сумата от 3782,58 лева или 1934 евро /хиляда деветстотин тридесет и четири евро/, представляваща дължими разноски по делото за първата инстанция, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „С.Б.” ООД с п.а., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Старозагорския окръжен съд, сумата от 412,42 лева или 210,87 евро / двеста и десет евро и осемдесет и седем евроцента/ за дължима се за производството държавна такса, съразмерно с допълнително уважената част от исковете, както и сумата от 310,91 лв. или 158,97 евро / сто и петдесет и осем евро и деветдесет и седем евроцента/ за разноски за производството за изплатени от бюджета на съда възнаграждения на вещите лица, съразмерно с уважената част от исковете.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 745/28.07.2025г., постановено по гр.д.№ 5152/2024 г. по описа на Районен съд Стара Загора В ОСТАНАЛАТА МУ ОБЖАЛВАНА ЧАСТ.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при наличието на касационните

основания по чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____